

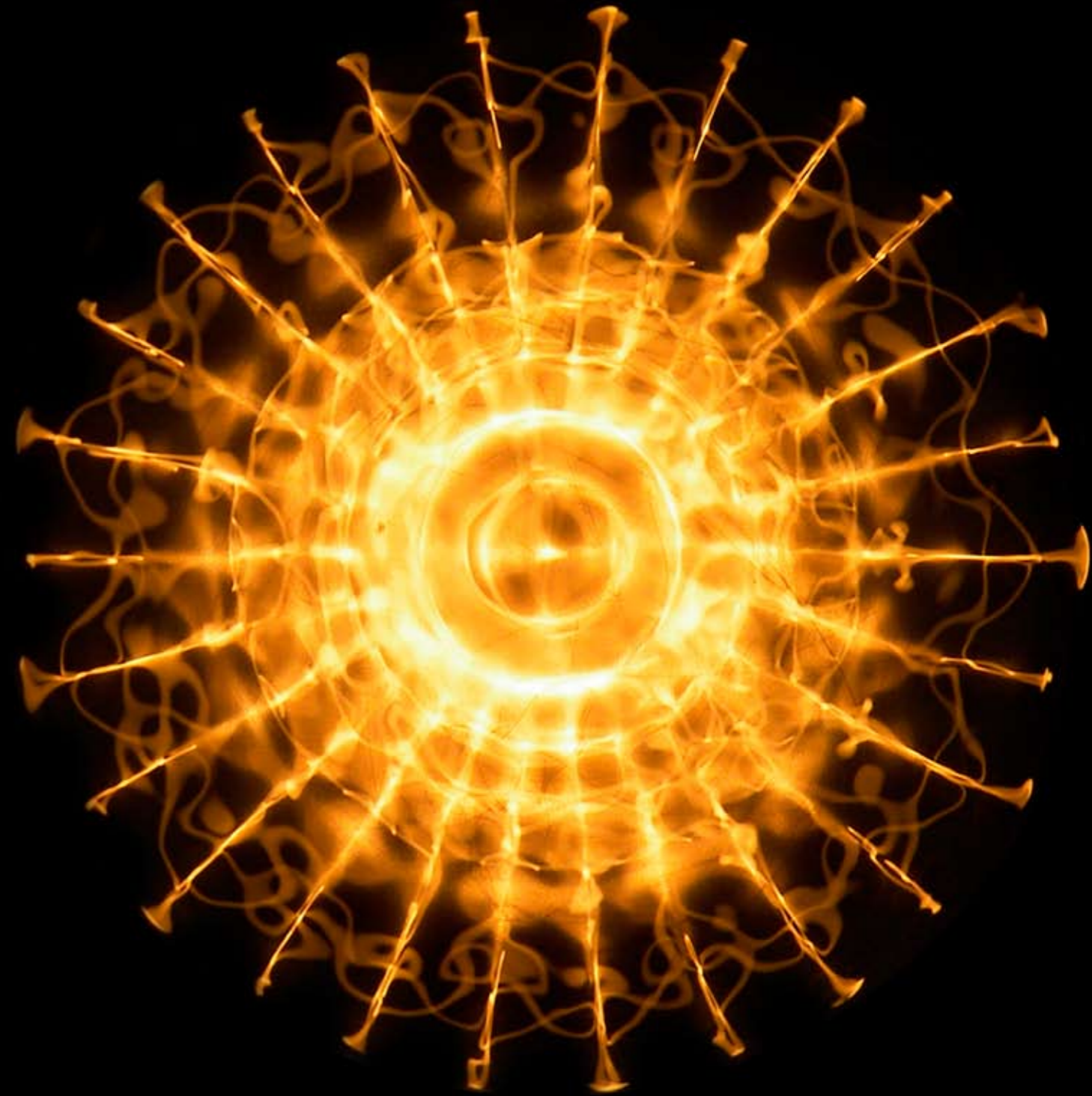
Water *klank* beelden en kwantummechanica

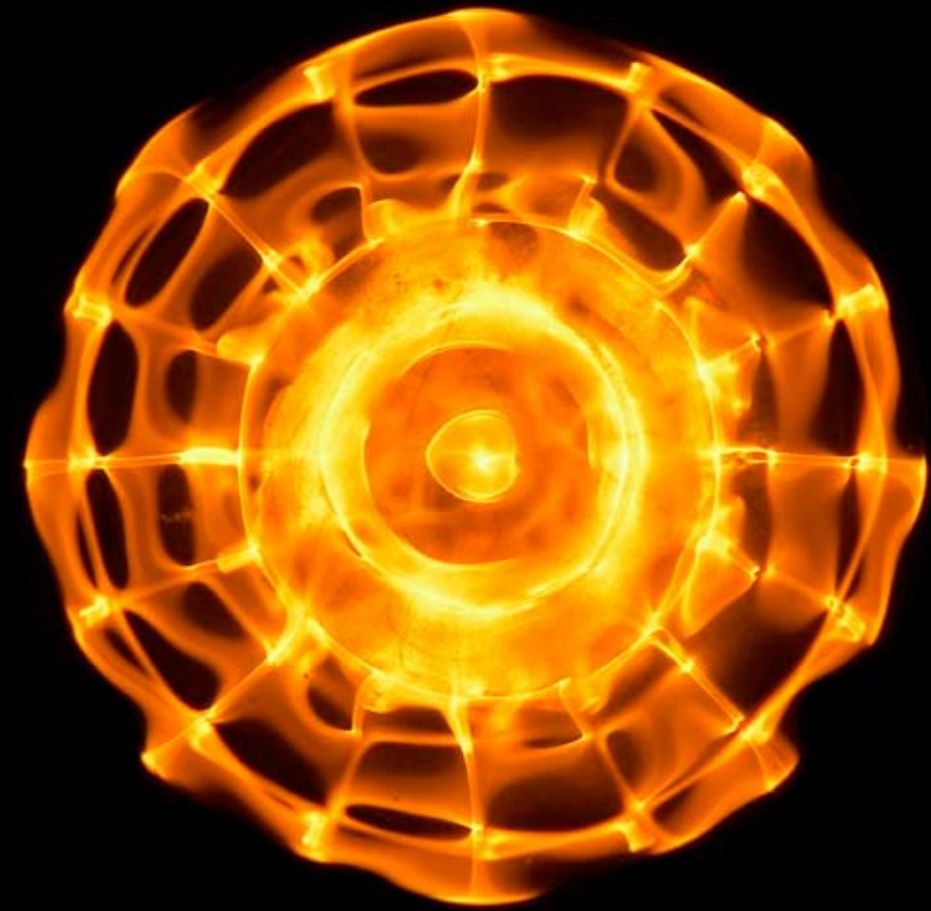
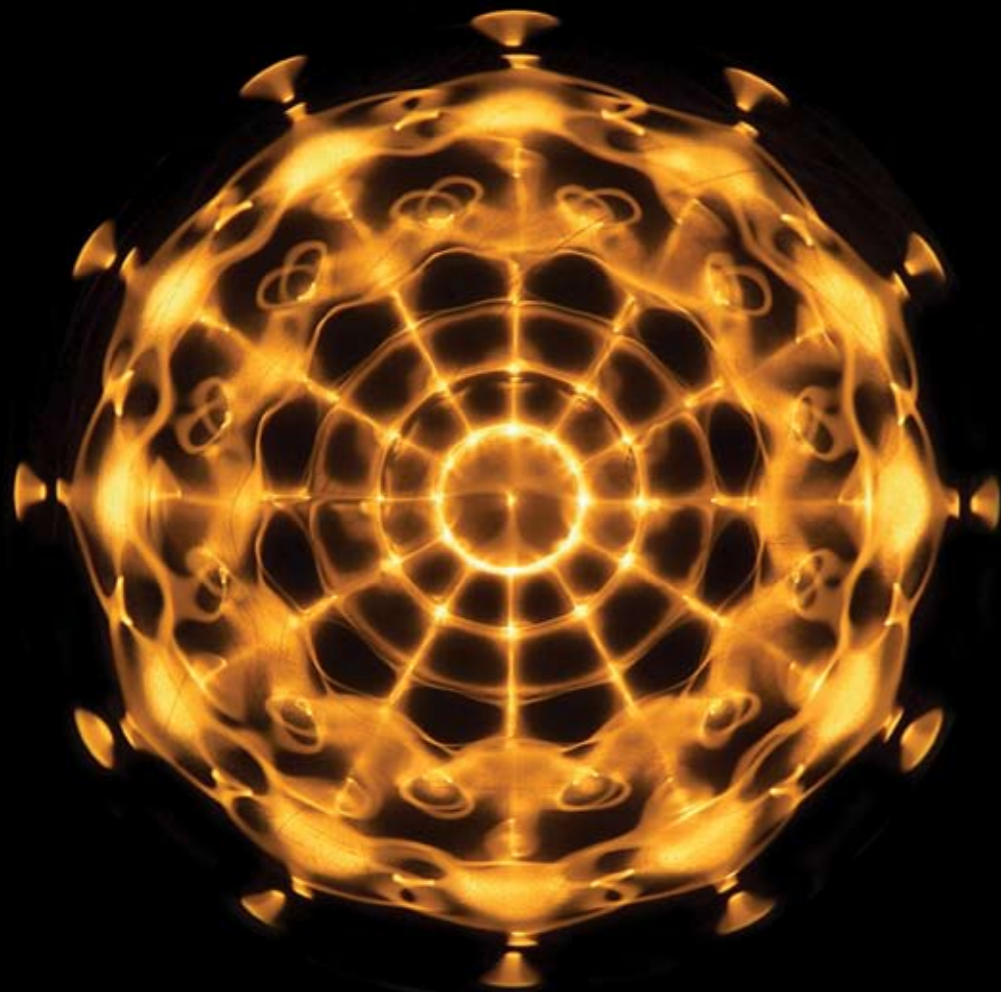
Kwantummechanica is tegenwoordig een 'hot item'. Vooral door films zoals 'What the Bleep do we (K)now...?' is kwantummechanica onder het grote publiek verspreid geraakt. Gelukkig wel, want deze tak van wetenschap laat in feite zien, dat bewustzijn een grote rol speelt in toeval.

Echter, hoeveel kijkers hebben werkelijk iets begrepen van hetgeen 'What the Bleep...' ons duidelijk wil maken? Hoeveel mensen begrijpen überhaupt wat kwantummechanica behelst? En is het eigenlijk wel te begrijpen? Of is het zoals Fred Alan Wolf in de eerdergenoemde film stelt: "Eenieder die zich in kwantummechanica heeft verdiept en niet compleet gek is geworden, heeft het niet begrepen..." Iedereen, die zich in deze materie verdiept, zal gaandeweg het gevoel krijgen steeds verder en dieper in dit 'konijnenhol der kwantummechanica' te verdwalen, zonder de hoop te koesteren de uitgang ooit weer te zien. Inderdaad, om gek van te worden.

Maar goed, over tot de orde van de dag. We hebben het over kwantummechanica en wat dat eigenlijk inhoudt. Laten we eens zien, of we in gewone mensentaal kunnen begrijpen waarover dit gaat: Stel je hebt een microscoop, waarmee je het te bestuderen object tot in het oneindige zou kunnen vergroten. En stel, dat je een

stukje steen onder de microscoop zou leggen. In eerste instantie kun je nog gewoon het stukje steen als steen onderscheiden, maar hoe meer je inzoomt, des te science-fiction-achtiger het beeld wordt. Zo wordt de oppervlakte van het stukje steen al snel een grillig kristallen rotslandschap, dat op een andere planeet niet zou misstaan. Al inzoomend kijk je steeds dieper in de wereld van het stukje steen, om uiteindelijk uit te komen bij de bouwstenen van alle materie: de atomen. Althans dat was vroeger zo. Toen dacht men dat het atoom het kleinste stukje materie was, maar vandaag de dag weet men dat er veel meer te zien is: protonen, neutronen, quarks, neutrino's. In het midden van het atoom bevindt zich de atoomkern en daaromheen draaien enige elektronen. Hun aantal hangt af van de aard (het atoomnummer) van het betreffende atoom. De elektronen hebben zulk een hoge snelheid, dat een enkele elektron de illusie kan wekken dat er een wolk van elektronen om de kern heen draait. Als we verder op de atoomkern inzoomen, dan zien we dat deze bestaat uit

protonen en neutronen. En zo zoomen we steeds verder in, tot we op het punt aanbellen dat we eigenlijk 'niets' meer zien. Hetgeen we dan waarnemen zijn uitsluitend deeltjes met golfgedrag en golfjes met deeltjesgedrag. En die deeltjes/golfjes kunnen zich ook nog eens een keer tegelijkertijd op twee of meer plaatsen in het universum bevinden... Om een lang verhaal kort en duidelijk te houden en niet geheel in het konijnenhol te verdwalen, kun je stellen dat alles om ons heen zijn eigen unieke trilling (frequentie) heeft en is. Alles in dit onmetelijke universum bestaat uit trillingen. Zo is een bloem in een vaas opgebouwd uit atomen met ieder hun eigen trilling. En al die atomen zijn op een dusdanige manier gerangschikt dat ze samen een interferentiepatroon vormen. Interferentie is de gezamenlijke werking van meerdere trillingen, frequenties of golven op dezelfde tijd en plaats. Ter illustratie: je laat elke seconde een steentje in een regenton met water vallen. De steentjes veroorzaken golfjes en doordat de golfjes tegen de buitenwand van de regenton weer naar

het midden worden gekaatst, versterken de golfjes elkaar op bepaalde plaatsen, terwijl ze elkaar op andere plaatsen opheffen. Het resultaat is een interferentiepatroon van golfjes. Zo is de bloem in de vaas opgebouwd uit atomen met verschillende frequenties, met als eindresultaat een driedimensionaal interferentiepatroon dat ons oog als bloem waarneemt.

Alles om ons heen heeft een unieke frequentie, een unieke trilling. Ook het menselijke lichaam werkt met frequenties en vanzelfsprekend ook de daarin aanwezige hersenen. Zo variëren hersengolven van 0.5 tot 38 Hertz en zijn onderverdeeld in vier groepen:

- Delta-golven: 0.5 tot 4 Hz (diepe slaap);
- Thèta-golven: 4 tot 8 Hz (diepe trance, dagdromen, lichte slaap);
- Alfa-golven: 8 tot 14 Hz (ontspannen, luisteren naar muziek, mediteren, wandelen, enz.);
- Bèta-golven: 14 tot 38 Hz (actieve staat van de hersenen bij werk, discussie, enz.).

Nu is het natuurlijk leuk om te weten, dat je hersenen in verschillende staten van bewustzijn verschillende frequenties gebruiken, maar wat heb je aan deze kennis? En hoe moet je je bijvoorbeeld 22 Hz voorstellen, dat ergens in het bereik van de Bèta-golven ligt, dus als je actief ergens mee bezig bent? Is het op een of andere manier mogelijk om bijvoorbeeld die 22 Hz zichtbaar te maken? Deze vraag kan ik met een volmondig 'ja' beantwoorden. Het is inderdaad mogelijk om frequenties (bijv. geluid) voor het oog zichtbaar te maken.

Begin 19e eeuw deed Ernst Chladni (1756-1827) onderzoek naar trillingen (frequenties). Chladni bracht een dunne ijzeren plaat, waarop zand gestrooid was, in trilling met behulp van een strijkstok van een viool. Door deze trillingen ontstonden er in het zand geometrische patronen, die nog steeds bekend staan als de zogenaamde 'Chladni patronen'. Zo'n anderhalve eeuw later, in de jaren '50 en '60 van de 20e eeuw, was het de Zwitserse we-

tenschapper Hans Jenny (1904-1972), die zich met hetzelfde als Chladni bezig hield - alleen noemde hij het 'cymatics', afgeleid van het Oudgriekse woord 'kyma' (golf) en 'ta kymatika' (de zaken die met golven verband houden). Jenny heeft met diverse materialen geëxperimenteerd, variërend van water, olie, terpentijn tot vloeibare plastics, enz.. En al deze materialen heeft hij aan diverse frequenties blootgesteld. Dat deed hij door bijvoorbeeld net als Chladni fijn poeder op een dunne metalen plaat of membraan te strooien, welke hij vervolgens met behulp van een frequentiegenerator in een van te voren ingestelde trilling bracht. Zo ontdekte hij, dat elke frequentie een ander beeld oproep en dat deze experimenten zich keer op keer lieten herhalen met elke keer hetzelfde resultaat. Wetenschap dus.

Eind 2004 kreeg ik door een goede vriend het boek 'Wasserklangbilder' van Alexander Lauterwasser aangereikt. Aangezien ik al jaren geïnteresseerd was in alles wat met frequenties te maken heeft en dit boek

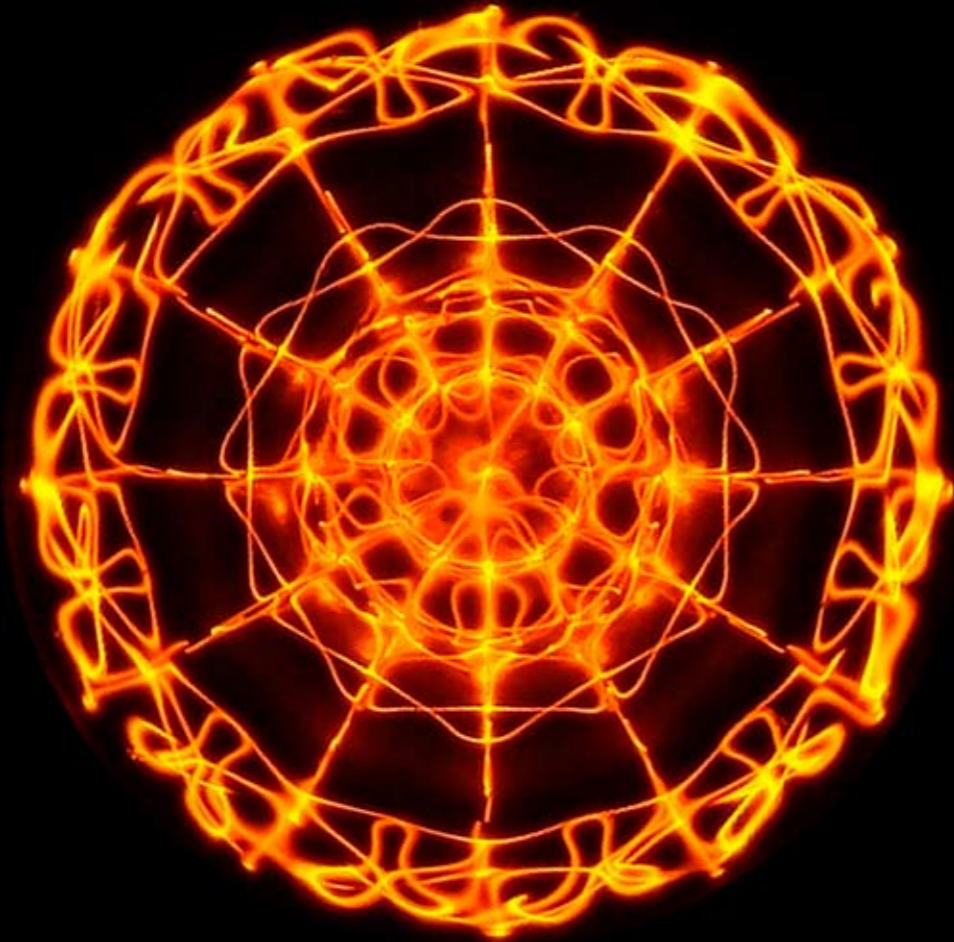
buitengewoon boeiende materie bleek te bevatten, heb ik het direct zelf besteld. Na dit boek en al hetgeen er op internet over cymatics (klankbeelden) te vinden was, uitvoerig bestudeerd te hebben, ben ik in de zomer van 2005 zelf maar eens aan het experimenteren geslagen. Nu, anderhalf jaar later, bestaat mijn archief uit duizenden foto's van 'bewegend water'. De geometrie van geluid gevangen in water. Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad voordat ik er uiteindelijk in geslaagd ben

om het resultaat te bereiken, dat ik wilde: prachtige foto's die de verborgen geometrie van geluid weergeven. Weet je nog, dat ik het eerder had over de hersenfrequentie van 22 Hz? De volgende afbeelding is een waterklankbeeld van 22 Hz.

Alles om ons heen bestaat uit frequenties, of beter gezegd: een interferentiepatroon van verschillende frequenties. Zo ook ziektes. Als je ziek bent wil dit zeggen, dat er ergens in het interferentiepatroon dat

De frequentie van 22 Hz is in dit waterklankbeeld zichtbaar gemaakt. De vloeistof - water in dit geval - vibreert met 22 trillingen per seconde, hetgeen dit beeld als interferentiepatroon geeft.

ons lichaam uiteindelijk is, een disharmonie is opgetreden. Ergens is een frequentie ontstaan, die niet lekker met de rest van het lichaam resonanceert. Het resultaat is een verstoring in je 'frequentiehuishouding'. Zie je lichaam als een piano. Als alle snaren (frequenties) in de piano (het lichaam) goed gestemd zijn, kan een geoefend pianist op deze piano prachtige harmonieuze muziek produceren. Laat deze musicus vervolgens nog eens op deze piano spelen, nadat iemand lukraak een aantal snaren te strak of te slap heeft gezet. Herrie genoeg, maar harmonie is dan ver te zoeken. De piano is 'ziek' en dient gestemd te worden. Zo ook het menselijke lichaam. Ook daar kunnen een of meerdere 'snaren' (frequenties) ontstemd zijn. Eigenlijk zou er een 'pianostemmer voor het menselijke lichaam' moeten zijn. Royal Rife (1888-1971) was zo'n 'pianostemmer'. Het was in 1920 dat Rife zijn eerste virusmicroscopie bouwde. Rond 1933 had Rife de technologie van zijn complexe, uit 6.000 onderdelen bestaande 'Universal Microscope' zo geperfectioneerd, dat hij als eerste

mens ter wereld in staat was om levende virussen tot 60.000 maal te vergroten en te bekijken. In tegenstelling tot de moderne elektronenmicroscopie, die meteen alles doodt wat eronder ligt, doodde de 'Universal Microscope' van Rife de virussen niet. Daardoor kon Rife precies zien hoe een virus zich ontwikkelde tot bijvoorbeeld een tumor en was hij in staat talloze virussen te onderzoeken en de bijbehorende frequenties van deze virussen op te tekenen. Rife vond een radionicatechnologie uit, waarmee hij destijds al vijftien soorten kanker en ongeveer vierhonderd virale, bacteriële of door schimmels veroorzaakte aandoeningen kon genezen. Hij was in staat om deze ziektes te genezen, puur door een of meerdere tegenfrequenties op de ziekteverwekkers los te laten. Een eenvoudig aspirientje werkt hetzelfde. Aspirine bevat een tegenfrequentie van pijn. De frequentie van aspirine heft de frequentie van pijn op, zodat er geen pijn meer wordt waargenomen. Beter is het natuurlijk de oorzaak van de pijn te achterhalen om die weg te nemen. En zoals het

in de reguliere geneeskunde gebruikelijk is, werd ook Rife destijds voor gek verklaard en is er alles aan gedaan om deze man het leven zuur te maken. Artsen, die met Rife samenwerkten, werden bedreigd. Immers, een genezen patiënt is een klant minder, iets dat de miljarden verdienende farmaceutische industrie liever niet ziet. Ziekte is handel.

Buiten Chladni en Jenny heeft ook de Japanner Masaru Emoto (1943) goed werk verricht om frequenties zichtbaar te maken, echter op een geheel andere manier dan Chladni en Jenny. Wat Emoto doet is het volgende: hij neemt twee flesjes met identiek water en plakt dan op het ene flesje een etiket met bijvoorbeeld het woord 'haat' en op het andere een etiket met het woord 'liefde'. Vervolgens wordt het water ingevroren voor een bepaalde periode en daarna weer ontdooid. Tijdens het ontdooien zijn er enkele seconden waarin er foto's van de waterkristallen gemaakt kunnen worden. Het blijkt, dat door een woord op een flesje water aan te brengen

(en de intentie waarmee dit gebeurt), de kwaliteit van de kristalvorming beïnvloed wordt. Het resultaat is verbluffend: het water met daarop het woord 'liefde' laat een schitterend geometrisch kristal zien, terwijl het water dat aan het woord 'haat' is blootgesteld een zeer lelijk kristal laat zien.

Water heeft een geheugen, de eigenschap om informatie (frequenties) op te slaan. In 1988 ontdekte de Franse immunoloog Jacques Benveniste (1935-2004) al, dat water een geheugen heeft - dit terwijl hij juist wilde aantonen, dat homeopathie niet zou werken. Het bleek, dat ook als er nauwelijks een molecuul van een werkzame stof in een waterige verdunning aanwezig is, de frequentie (werkzaamheid) van die stof wel aanwezig is: in water opgeslagen informatie. En aangezien het menselijke lichaam voor het grootste gedeelte uit water bestaat, is het van belang eens stil te staan bij de gedachten die je dagelijks hebt. Negatieve gedachten hebben een negatieve en schadelijke uitwerking op (de waterhuishouding van) het lichaam, posi-

tieve gedachten een positieve en helende werking. Vandaar dat het van groot belang is om positief te denken.

Momenteel ben ik bezig met de voorbereidingen voor een boek over waterklankbeelden. Dit boek zal eind 2007 verschijnen en heeft de bedoeling om aan de hand van prachtige kleurenfoto's de wereld om ons heen beter te leren begrijpen. Een wereld die uitsluitend bestaat uit frequenties, uit een oneindig scala van interferentiepatronen die het menselijke lichaam met haar beperkte vijf zintuigen vertaalt als 'vaste' materie. Een materiële wereld die eigenlijk niet 'echt' bestaat, maar uitsluitend als interferentiepatroon van frequenties is waar te nemen. Een wereld waarin jij als waarnemer ook nog eens je eigen waarneming beïnvloedt. Een wereld die eigenlijk bestaat uit deeltjes met golfgedrag en golven met deeltjesgedrag, die ook nog eens op twee of meer plaatsen tegelijk kunnen zijn. Een wereld die eigenlijk net als de rest om ons heen uit niets anders dan hologrammen bestaat. Licht dus. Wel-

come to Holodeck Earth. Welcome to the world of quantum physics... ◀

Meer informatie treft u aan op de website www.waterklankbeelden.nl

Robert Boerman is onderzoeker, fotograaf en als voorzitter/oprichter verbonden aan de stichting PTAH voor Graancirkelonderzoek Nederland en de stichting Eco Lodge (ic), Ecologische Kenniscentrum voor Educatie en Onderzoek. Verder is hij de auteur van het boek 'Graancirkels, Goden en hun geheimen' (uitgegeven in 2000), redactie-medewerker van *Frontier Magazine* en webmaster van het DCCA (Dutch Crop Circle Archive). Sinds 2005 onderzoekt, bestudeert en fotografeert Boerman interferentiepatronen van frequenties op water en heeft daarnaast nog diverse andere onderzoeksprojecten lopen.

